

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság

Bf.III.88/2022/8.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, 2022. november 02. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A testi sértés büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Veszprémi Törvényszék 2022. június 22. napján kelt 10.B.21/2022/18. számú ítéletét **helybenhagyja.**

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől 2022. június 22. napjától a mai napig 2022. november 2. napjáig letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítani rendeli.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 12.356,- /Tizenkettőezer-háromszázötvenhat/ Ft bünygyi költség megfizetésére az állam javára.

I n d o k o l á s :

[1] A Veszprémi Törvényszék Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 164.§ /1/ és /8/ bekezdés I. fordulata szerinti testi sértés büntetében. Ezért 4 év 6 hónapi szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett arról, hogy a szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani és abból a vádlott legkorábban a kétharmad rész kitöltését követően, pártfogó felügyelet elrendelése és külön magatartási szabály meghatározása mellett bocsátható feltételes szabadságra. A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt, rendelkezett a bűnjelekről és a bünygyi költség viselésről.

[2] Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosításért, a feltételes szabadságra bocsátásból való kizárás, illetve az elkövetéshez használt eszköz különösen veszélyes jellegének megállapítása érdekében, míg a vádlott enyhítésért jelentett be fellebbezést.

[3] A fellebbviteli főügyészség átiratában az ügyész által bejelentett fellebbezést fenntartotta. Hivatkozott arra, hogy a felülbírálat a Be. 580.§ /2/ bekezdésére és a Be. 583.§ /3/ bekezdésére figyelemmel a Be. 590.§ /3/bekezdése alapján korlátozott. A törvényszék az előkészítő ülésen, - elfogadva a vádlott bűnösségének a vád szerinti bűncselekményben történő elismerő nyilatkozatát, - hozta meg döntését. Ehhez képest relatív eljárási hibaként hivatkozott arra, hogy az elsőfokú ítéletben rögzített tényállás egyes elemeiben nem mindenben fedi a vádirati tényállást. Ezzel együtt álláspontja szerint jogszerű volt a beismerő nyilatkozat elfogadása, a vádlott bűnösségére vont következtetés levonása a vádiratban írt minősítésű bűncselekményben. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket jórészt helyesen vette figyelembe. Az enyhítő körülmények

köréből azonban mellőzni indítványozta azt a megállapítást, hogy a sértetti közrehatás a vádlott régebb óta tartó verbális és fizikai bántalmazásában is megnyilvánult. Erre nézve ugyanis álláspontja szerint nem folyt bizonyítás az eljárás során, így csupán a vádlott javára a cselekményt közvetlen megelőző, az ítéletben írt sértetti megnyilvánulások értékelhetők. Hivatkozott e körben arra is, hogy emellett kiegészítésre szorulnak a súlyosító körülmények is az elkövetéshez használt eszköz különösen veszélyes jellegére történő hivatkozással. Érvelése szerint ugyanis az eszköz jellege objektív tényező, függetlenül attól, hogy azt az elkövető hirtelen indulatában, vagy előre kitervelten kívánja használni. A vádlott a kés szűrőeszközként alkalmazva sebesítette meg a sértettet és ennek során nyilvánvalóan fel kellett ismernie az eszköz különösen veszélyes jellegét, hiszen látta, tapasztalta annak méretét, szándékos cselekmény révén tisztában kellett lennie azzal is, hogy egy ekkora kés jóval súlyosabb sérülés okozására alkalmas, mint egy kisebb pengehosszúságú. E körülménynek súlyosító körülményként való értékelése álláspontja szerint mindenképpen indokolt. Hivatkozott emellett arra is, hogy a törvényszék ugyancsak tévedett amikor a vádlott feltételes szabadságra bocsáthatóságát lehetővé tette. Amellett érvelt, hogy ez csak azokban az esetekben lehetséges, amikor a bűnismétlés veszélye pártfogó felügyelet elrendelésével és magatartási szabályok meghatározásával is kivédhető. Jelen ügyben a cselekmény kiváltó oka a vádlott és a sértett élettársi kapcsolata és a rendszeres italozásuk volt. Ugyan a vádlott akként nyilatkozott, hogy meg kívánja szakítani az élettársi kapcsolatot, ezideig nem élt vele, bár volt rá lehetősége. Nyilvánvalóan, magatartási szabályként nem írható elő az élettársi kapcsolat megszüntetése, ezért nem indokolt a vádlott számára a feltételes szabadságra bocsáthatóság biztosítása. Mindezek alapján a fellebbviteli főügyészség indítványa az elsőfokú ítélet megváltoztatására, a vádlottnak - a Btk. 38.§ /5/ bekezdés b/ pontja szerint - a feltételes szabadságból való kizárására és a büntetéskiszabási tényezők korrekciója mellett egyebekben az ítélet helybenhagyására irányult.

[4] A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakkal egyezően tartotta meg perbeszédét. A vádlott védője az ügyészi, súlyosítást célzó fellebbezés elutasítását kérve vitatta a fellebbviteli főügyészség ebben elfoglalt álláspontját. Az elkövetés eszközének megítélésével kapcsolatosan hivatkozott arra, hogy indulati cselekményről lévén szó, a vádlott nem válogatott az ágy közelében található késtartóban elhelyezett kések között, a keze ügyébe eső késsel másodpercek alatt vitte véghez a szúrást. Ilyen körülmények közt nem lehet azt mondani, hogy fel kellett volna ismernie a kés különösen veszélyes jellegét. Ugyancsak nem találta alaposnak az ügyészségnek a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés kapcsán kifejtett érvelését sem. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság megfelelően ítélte meg a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességet, nem tévedett, amikor úgy látta, hogy az nem olyan mértékű, amely indokolná a feltételes kedvezményből történő kizárását. Arányosnak találta a védő az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetést is, így az ítélet helybenhagyását kérte.

[5] Terhelt1 vádlott az utolsó szó jogán előadta, hogy őszintén megbánta a cselekményt. A fogvatartás ideje alatt belátta, hogy nem így kellett volna a sértettel folytatott kapcsolatát alakítania, az alkoholnak tudja így utólag tulajdonítani, hogy életvitelében az adott pontra jutott, a cselekményt elkövette. Célja, hogy szabadulása után mindent megtesz annak érdekében, hogy megteremtse annak lehetőségét, hogy az alkohol fogyasztással végleg felhagyva gyermekéről gondoskodjon, új életet kezdhesen.

A fellebbezések iránya szerint, a Be. 583.§ /3/ bekezdése alapján az ítéltábla a Be.590.§ /3/ bekezdése értelmében - korlátozott felülbírálat keretében - az elsőfokú bíróság ítéletének

fellebbezéssel támadott rendelkezését bírálta felül. A Be. 590.§ /5/ bekezdése szerint a felülbírálat ezzel együtt kiterjedt az elsőfokú bíróság eljárására is, melynek során a másodfokú bíróság vizsgálta, hogy nem történt-e olyan, a Be. 607.§-ában, a Be. 608.§-ában és a 609.§ /1/ bekezdésében írt eljárási szabálysértés, amely miatt az elsőfokú ítéletet hatályon kívül kell helyezni. Kiterjedt a felülbírálat a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezésre is amennyiben a vádlott felmentésének vagy az eljárás megszüntetésének lenne helye és végül vizsgálta a bíróság a cselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezését is az elsőfokú ítéletnek. A /7/ bekezdésének megfelelően a másodfokú bíróság hivatalból döntött az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben is.

[6] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság eljárásában nem talált olyan eljárási szabálysértést, mulasztást, hiányosságot, amely a Be. 607.§, a Be.608.§, illetve a Be. 609.§ /1/ bekezdése alapján az érdemi felülbírálat akadályát képezhette volna. A 2020. évi XLIII. törvénnyel módosított, 2021. január 1. napjától hatályos Be. 608.§ /1/ bekezdés h/ pontja értelmében abszolút hatályon kívül helyezési ok, amennyiben az elsőfokú bíróság a bűnösséget beismerő nyilatkozatot az 504.§ /2/ bekezdésében írt feltételek hiányában fogadta el, ezért az ítéltábla különös gonddal vizsgálta ezen szabályok betartását is. A rendelkezésre álló iratokból megállapíthatóan az elsőfokú bíróság eljárása mindenben lekövette a Be. 499-504.§-ban írt szabályozást. Az előkészítő ülésre a vádlott és védőjének idézése, az ügyész értesítése megtörtént, az idézés tartalmazta a Be. 500.§ /2/ bekezdésében írt figyelmeztetéseket. Mindez elmondható az előkészítő ülésről is, amelyen ugyancsak minden lényeges törvényi figyelmeztetést magába foglaló kioktatás elhangzott az elsőfokú bíróság részéről, mely két alkalommal is lehetőséget biztosított arra, hogy a vádlott a védőjével konzultálhasson nyilatkozatának megtétele előtt. A jegyzőkönyvben rögzítésre került, hogy a vádlott ennek eredményeként a kioktatást megértette, a kioktatás ismeretében tette meg nyilatkozatát. A szükséges mértékben megtörtént az I.r. vádlott kihallgatása arra irányulóan is, hogy a beismerő nyilatkozat elfogadásához szükséges törvényi feltételek fennállnak-e. Az I.r. vádlott nyilatkozata tükrében nem mulasztott, nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor azzal kapcsolatosan úgy ítélte meg, hogy megfelel a Be. 504.§ /2/ bekezdés a./, b./ és c./ pontjában írt törvényi követelményeknek; egyértelmű, külső pressziótól, egyéb befolyásolástól mentes, a vádlott előtt ismert és általa elfogadott annak következménye is és azt az eljárás egyéb adatai is alátámasztják. Ekként a beismerő nyilatkozat elfogadása minden szempontból törvényes volt.

[7] A bűnösség beismerésére vonatkozó nyilatkozat elfogadása következtében a Be. 500.§ /2/ bekezdés b/ pontja értelmében a bíróság a vádirati tényállás megalapozottságát és a bűnösség kérdését nem vizsgálhatta. Ez a tényállás volt irányadó a másodfokú bíróság számára is a Be. 591.§ /2/ bekezdés a/ pontja szerint. Ahogy arra a fellebbezési főügyészség is hivatkozott, a vádirati és az ítéleti tényállás nem lényeges elemeiben valóban nem mutat teljes egyezőséget, a fenti törvényi rendelkezés értelmében azonban a másodfokú bíróság felülbírálata a tényállást nem érintheti, abban csak nyilvánvaló elírások, elvétések javítását végezheti el adott esetben. A vádirati tényálláshoz képest eltérő, egészen más érdemi megállapítások rögzítése az ítéleti tényállásban nyilvánvalóan komoly következményeket von maga után, jelen esetben azonban nem erről volt szó. Az elsőfokú ítéletet személyi részében szükséges azonban kiegészíteni a Be. 593.§ /1/ bekezdés a/ pontja szerint azzal, hogy a Győri Törvényszék a 2015. december 1. napján kelt és 2016. február 8. napján jogerős Bpk.310/2014/8.szám alatti határozatával az Osztrák Köztársaság Bécsi Járásbíróságának 024EHV 4/14B. száma alatti ítéletét lopás vétsége és garázdaság vétsége miatt kiszabott 10

hónapi fogházbüntetésként elismerte. A vádlott e büntetéséből 2014. március 27. napján feltételes kedvezménnyel szabadult, büntetését 2014. október 27. napján töltötte volna ki.

[8] A tényállás alapján okszerűen vont következtetést az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére.

[9] Az elsőfokú bíróság nem tévedett az időbeli hatály kérdésében való állásfoglalásakor sem. Helytállóan, a főszabályként érvényesülő, elkövetéskor hatályos Btk. szabályait alkalmazta, mivel az elbíráláskor hatályos rendelkezések nem nyújtanak enyhébb elbírálásra lehetőséget.

[10] A cselekmény minősítését illetően az elsőfokú bíróság az ítélet 5. oldal [4] bekezdésében részletes indokát adta annak, hogy az ügyészi állásponttal egyezően milyen tényezők vizsgálatát követően jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott szándéka még eshetőlegesen sem irányult a sértett életének kioltására rámutatva egyúttal arra is, hogy ellenkező esetben is azonos minősülésű lenne az adott cselekmény a vádlott önkéntes eredmény-elhárításként értékelhető, cselekményt követő magatartása folytán.

[11] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket feltárta. A súlyosító körülmények körét annyiban egészíti ki a másodfokú bíróság, hogy a vádlottat korábban ítélték már el végrehajtandó szabadságvesztésre. A bűncselekmény elkövetéséhez használt kés különösen veszélyes jellegével kapcsolatosan az ítéltábla a fellebbviteli főügyészség álláspontját nem osztotta. Az emberölés vagy súlyosabban minősülő testi épség elleni cselekmények egyik tipikus elkövetési eszköze a kés, amelynek méretéből, élességéből, egyéb jellemzőiből más tényezőkkel együtt lehet következtetést vonni a vádlott szándékára is. Nyilvánvaló, hogy a késnek rendelkeznie kell azokkal a sajátosságokkal, amelyek alkalmassá teszik az adott eredmény előidézésre. Ehhez képest olyan többletet jelen ügyben az elkövetési eszköz nem hordozott magában, amely külön súlyosító körülményként is értékelendő különösen veszélyes jellegét adta volna az adott körülmények közt, így az ítéltábla ezen körülményt nem értékelte a vádlott terhére.

[12] Helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság az ítéletben, hogy a 2-8 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekmény esetében a büntetés kiszabása során irányadó középérték 5 év. Figyelemmel a cselekmény konkrét tárgyi súlyára, a vádlott személyére és az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekre, nem tévedett, amikor úgy ítélte meg, hogy ennél rövidebb tartamú büntetés alkalmazása indokolt. Az általa meghatározott 4 év 6 hónapi szabadságvesztés elégséges, de a vádlott előéletét tekintve szükséges is a büntetési célok eléréséhez, annak sem súlyosítására, sem enyhítésére a Be. 605.§ /2/ bekezdése adta mértékben az ítéltábla nem látott lehetőséget. E rendelkezés értelemben ugyanis megalapozott tényállás esetén a törvényi büntetési tételkeretek közt kiszabott büntetés kisebb megváltoztatásának a másodfokú eljárásban nincs helye.

[13] Az elsőfokú bíróság alapos indokát adta az ítéletben annak is, hogy milyen érvek mentén jutott arra a következtetésre, hogy a vádlottal szemben alkalmazható a Btk. 38.§ /6/ bekezdése szerinti feltételes szabadságra vonatkozó kedvezmény. E kérdésben elfoglalt álláspontjával szemben az ítéltábla sem tudott felhozni olyan komoly tényezőket, amelyek adott rendelkezésének szükségképpen megváltoztatását tennék szükségessé. Ahogy arra a

törvényszék helyesen hivatkozott, a magatartási szabályokat a feltételes szabadságra bocsáthatóság időpontjában a bv. bíró határozza meg nyilvánvalóan a vádlott akkori személyiségének, adott helyzetének ismeretében, ő lesz abban a helyzetben, hogy a vádlott visszailleszkedését, a korábbi életmóddal való végleges szakítását lehetővé tevő, azt előmozdító szabályokat, pl. mentálhigiénés szakember, pszichológus igénybevétele, szórakozó helyek látogatásától, alkohol fogyasztástól való tartózkodás, előírja. A cselekmény jellegére, a vádlottnak a - másodfokú nyilvános ülésen tett nyilatkozatai alapján is tapasztalhatóan- személyiségében elindult pozitív irányú változásokra, célkitűzésekre is figyelemmel az ítéltábla is úgy találta, hogy a büntetési célok a szabadságvesztés teljes tartamának kitöltése nélkül is elérhetők, ezért nem kívánt változtatni a feltételes szabadságra vonatkozó elsőfokú rendelkezésen sem.

Tekintve, hogy az ítélet további rendelkezései is törvényesek a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét a Be. 605.§ /1/ bekezdése alapján helybenhagyta.

[14] Az elsőfokú ítélet kihirdetése óta előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a Btk. 92.§ /1/-/3/ bekezdésén, a másodfokú eljárásban felmerült büntügyi költségre vonatkozó rendelkezés a Be. 603.§ /1/ és 574.§ /1/ bekezdésén alapszik.

Győr, 2022. november 02.

Dr. Széplaki László sk.

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.

Dr. Élő András sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

Z á r a d é k :

Ezzel a végzéssel a Veszprémi Törvényszék 2022. június 22. napján kelt 10.B.21/2022/18. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2022. november 02.

Dr. Széplaki László sk.

a tanács elnöke